

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: R. J.
bytem
zastoupen advokátem Mgr. Miroslavem Filipským
sídlem Příkop 843/4, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Krajský úřad Kraje Vysočina
sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, č. j. KUJI62527/2016, sp. zn. OOSČ 602/2016 OOSC/204,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016, č. j. KUJI62527/2016, sp. zn. OOSČ 602/2016 OOSC/204 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 23. 6. 2016 (vypravenému

dne 28. 6. 2016) č. j. MMJ/OD/10787/2016-8, JID: 104396/2016/MMJ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupků podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 a ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále též „zákon o silničním provozu“), kterých se měl dopustit tím, že dne 10. 5. 2016 v době okolo 15:15 hod., v Jihlavě na ulici Jiráskova ve směru jízdy do ulice U Městského nádraží, jako řidič motorového vozidla tov. zn., RZ:, držel při řízení vozidla v ruce telefonní přístroj a při následné kontrole hlídkou PEO Policie ČR Jihlava, nepředložil na výzvu policisty kompletní povinnou výbavu vozidla, ve které chyběl oděvní doplněk s označením z retroreflexního materiálu, čímž porušil povinnosti řidiče podle ust. § 7 odst. 1 písm. c) a ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, a to s odkazem na ust. § 31 písm. a) a přílohu č. 12 část B bod 10 vyhlášky č. 341/2014 Sb., o schvalování technické způsobilosti a o technických podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích (dále jen „vyhláška“). Za spáchání uvedených přestupků byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

V rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný nejprve zrekapituloval skutkový stav věci a dosavadní průběh řízení, přičemž dospěl k závěru, že prvostupňový správní orgán postupoval v řízení v souladu se zákonem a zjistil skutkový stav věci, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. V tomto kontextu se žalovaný neztotožnil s námitkami žalobce, že byly v řízení bezdůvodně upřednostněny toliko svědecké výpovědi policistů, popř. že nebyla respektována zásada *in dubio pro reo*. Podle jeho názoru totiž bylo spáchání přestupku dostatečně prokázáno konzistentními svědeckými výpověďmi obou policistů, kteří jsou podle judikatury obecně považováni za nestranné svědky, neboť nemají zájem na výsledku řízení. Nebyly poté zjištěny žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by byl jejich postup vůči žalobci nepřiměřený. Z toho důvodu žalovaný považoval spáchání přestupků žalobce za prokázané bez důvodných pochybností a připomněl, že prvostupňový správní orgán zohlednil při úvahách o výši uložené sankce nejen závažnost spáchání přestupku, ale také to, že absence reflexní vesty v povinné výbavě vozidla nebyla zjištěna v době nouzového stání.

III. Žaloba

V žalobě žalobce namítal, že napadené a prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákonem, neboť správní orgány za účelem zjištění skutkového stavu věci preferovaly pouze nevěrohodné svědecké výpovědi zasahujících policistů, přestože žalobce v řízení prezentoval odlišnou verzi skutkového děje podpořenou návrhy na další dokazování. Konkrétně argumentoval zejména tím, že mu policisté během provádění silniční kontroly nepravdivě sdělili, že mají spáchání přestupku držení telefonního přístroje za jízdy zdokumentováno na kamerovém záznamu a současně bezdůvodně přistoupili k rozsáhlé kontrole technického stavu a povinné výbavy vozidla. Podle názoru žalobce tato skutečnost svědčí o tom, že policisté postupovali nestandardním a příliš horlivým způsobem. Pokud se poté jedná o tvrzené spáchání přestupku spočívajícího v absenci reflexní vesty v povinné výbavě vozidla, žalobce navrhl provedení důkazu

výsledkem svého zaměstnavatele H. P., kterému během silniční kontroly za účelem zjištění jejího umístění telefonoval. Správní orgány však považovaly provedení dalších důkazů za nadbytečné.

V této souvislosti žalobce namítal, že v případě pochybností o skutkovém stavu věci, které byly z jeho strany vzneseny, bylo na místě uplatnění zásady *in dubio pro reo* neboli v pochybnostech ve prospěch. V dané věci proti sobě stály dvě verze skutkového stavu. Správní orgány se však bez dalšího přiklonily ke skutkové verzi policistů jakožto úředních osob, a to s odkazem na jejich nestrannost a nezaujatost. Žalobce považoval tento postup za nesprávný, neboť v souladu s judikaturou je sice možné obecně považovat policisty za nestranné svědky, ale pouze pokud nemají zájem na výsledku řízení. V projednávané věci však policisté byli podle názoru žalobce motivováni vypovídat nepravdivě, neboť kvůli jeho neochotě projednat přestupek držení telefonního přístroje při řízení vozidla v blokovém řízení, postupovali nestandardním způsobem, pokud přistoupili nejen ke kontrole dokladů a provedení dechové zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu, ale také k důkladné prohlídce technického stavu a povinné výbavy vozidla. Tento postup podle žalobce vyvolává o nezaujatosti policistů a pravdivosti jejich svědeckých výpovědí důvodné pochybnosti, neboť navíc byly tyto výpovědi v řízení jediným usvědčujícím důkazem. Žalobce dále tvrdil, že důvodem „důkladné kontroly“ bylo to, že odmítl přijmout řešení přestupku v blokovém řízení, a proto policisté užili kontrolu technického stavu a povinné výbavy jako nátlakový prostředek vůči žalobci. Žalobce podpůrně odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 83/2010-63 a nálezy Ústavního soudu ČR sp. zn. I ÚS 520/16. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby krajský soud napadené a prvostupňové rozhodnutí zrušil a žalovanému uložil povinnost nahradit náklady řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

Ve svém vyjádření žalovaný uvedl, že žalobce během ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem sice zpochybnil, že by za jízdy držel v ruce telefonní přístroj, ale současně přiznal chybějící součást povinné výbavy vozidla. K tomu žalovaný doplnil, že spáchání přestupků bylo dostatečně prokázáno na základě navzájem konzistentních svědeckých výpovědí zasahujících policistů, které mají oporu ve spisové dokumentaci. Pokud se jedná o namítané uvedení nepravdivé informace, že spáchání přestupku držení telefonního přístroje za jízdy bylo zdokumentováno kamerovým záznamem, může se podle žalovaného jednat pouze o omyl policistů, kteří si neuvědomili, jaké služební vozidlo jim bylo aktuálně přiděleno. Stejně tak nelze dovozovat zaujatost policistů pouze s odkazem na dobu projednání přestupku, neboť je třeba zohlednit individuální okolnosti, včetně skutečnosti, že oznámení přestupku se sepisuje v terénu, často za ztížených podmínek. Žalovaný navíc připomněl, že ke zdržení došlo také vlivem telefonování žalobce s jeho zaměstnavatelem ohledně povinné výbavy vozidla. Co se poté týče reflexní vesty jako součásti povinné výbavy vozidla, ta musí být připravena k okamžitému použití, aniž by se řidič mohl vymlouvat na to, že neví, kde je ve vozidle umístěna.

Pokud se poté jedná o provedení kontroly technického stavu a povinné výbavy vozidla, je to standardní policejní postup, který je v souladu se zákonem a nelze jej bez

dalšího označit za šikanózní. Dále žalovaný uvedl, že sám žalobce během silniční kontroly argumentoval počtem bodů, které se mu mají odečíst, přičemž policisté jeho výpověď pouze zaznamenali. Ve vztahu k námitce jejich zaujatosti pak žalovaný doplnil, že policisté vystupují v pozici úřední osoby a v řízení nevyšly najevo žádné skutečnosti, které by svědčily o zneužití či překročení jejich pravomoci. Proto krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se kromě výpisu z evidenční karty řidiče nachází strojově a ručně psané oznámení přestupku a úřední záznam ze dne 10. 5. 2016, podle kterých byl žalobce policisty zastaven z důvodu, že za jízdy držel v levé ruce telefonní přístroj světlé barvy, který měl přiložen u ucha. Po zastavení vozidla, sdělení podezření ze spáchání přestupku a ověření totožnosti podle předložených dokladů, byla provedena zkouška na přítomnost alkoholu v dechu, přičemž byl žalobce policisty vyzván k předložení povinné výbavy vozidla, ve které chyběla reflexní vesta. Policisté žalobci sdělili, že oba přestupky lze projednat blokově, a to uložením pokuty ve výši 1 000 Kč. Podle úředního záznamu žalobce policisty přemlouval, aby mu udělili pokutu za spáchání jiného přestupku než držení telefonního přístroje za jízdy ve výši 200 Kč, a to s odkazem na stav bodového hodnocení. Policisté s tímto postupem nesouhlasili a žalobci k jeho žádosti sdělili, že nejsou povinni poskytnout mu k nahlédnutí kamerový záznam ze služebního vozidla. Současně do úředního záznamu uvedli, že se choval arogantně. Sám žalobce se do oznámení přestupku vyjádřil způsobem, že s uvedenými skutečnostmi nesouhlasí, přičemž mu policisté sdělili, že jej mají natočeného na kameře.

Na základě těchto podkladů bylo zahájeno přestupkové řízení a nařízeno ústní jednání na den 23. 6. 2016, ke kterému se žalobce osobně dostavil. V rámci jeho průběhu byl nejprve proveden důkaz listinami založenými ve spisu a následně bylo přistoupeno k výsledku zasahujících policistů nstržm. M. K. a nstržm. R. B. Pokud se jedná o svědeckou výpověď nstržm. K., ten k položeným dotazům mimo jiné uvedl, že zřetelně (maximálně na vzdálenost čtyř metrů) viděl, jak má žalobce za jízdy přiložen u levého ucha telefonní přístroj světlé barvy. Po zastavení vozidla byl žalobce standardně vyzván k předložení dokladů totožnosti a kompletní povinné výbavy. Nepředložil však reflexní vestu a policistů se dotazoval, zda je telefon bodovaným přestupkem. Následně požadoval řešit věc jako jiný, nebodovaný přestupek. Dále nstržm. K. ve vztahu k dotazu žalobce vyloučil, že by mu na místě projednání přestupku sdělil, že disponují kamerovým záznamem.

Obdobně vypověděl také nstržm. B., že přes jeden jízdní pruh spolehlivě viděl, že žalobce drží v levé ruce u levého ucha telefonní přístroj světlé nebo bílé barvy. Co se týče průběhu silniční kontroly nstržm. B. dále doplnil, že žalobce chtěl přestupek držení telefonního přístroje za jízdy řešit jako jiný přestupek, tedy bez bodového postihu. Na výzvu pak předložil povinnou výbavu vozidla, ve které chyběla reflexní vesta. Telefonoval proto svému zaměstnavateli, ale ani přesto ji ve vozidle nenašel. S projednáním přestupků v blokovém řízení nesouhlasil a choval se k hlídce arogantně. Kromě toho nstržm. B. uvedl, že policejní vozidlo nebylo kamerou vybaveno a žalobci nebylo nic o pořízení videozáznamu řečeno, vyjma toho, že takový záznam nemusí policisté ukazovat.

Žalobce se k věci po výsledku svědků při ústním jednání vyjádřil v tom smyslu, že se policistů dotazoval, zda jsou uvedené přestupky spojeny s bodovým postihem, ale telefonní přístroj v ruce nedržel. Současně připustil, že reflexní vestu nepředložil, ale volal svému šéfovi, kde se ve vozidle nachází. Policisté mu však po pěti minutách řekli, ať ji už nehledá, neboť ji má mít po ruce.

Následně došlo k vydání **prvostupňového rozhodnutí**. V rámci jeho odůvodnění prvostupňový správní orgán v souladu s judikaturou zdůraznil, že v případě přestupku spočívajícího v držení telefonního přístroje za jízdy se jedná o přestupek pozorovaný pouhým okem, který může být dostatečně prokázán pouze konzistentními svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, pakliže nejsou dány důvodné pochybnosti o jejich nestrannosti. V projednávané věci oba policisté s naprostou jistotou potvrdili, že žalobce měl za jízdy u ucha telefonní přístroj světlé barvy, což viděli na vzdálenost několika metrů. Jejich výpovědi považoval prvostupňový správní orgán za věrohodné. O tom, že nebyla policistům předložena reflexní vesta (součást povinné výbavy vozidla), neboť žalobce nevěděl, kde se nachází, nebylo v řízení sporu. Za oba přestupky byla žalobci na základě zásady absorpce uložena pokuta ve výši 1 500 Kč, a to na samotné spodní hranici zákonem stanovené sazby. Žalobce se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.

Žaloba není důvodná.

Žalobce svou žalobou brojil proti nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu věci, resp. nesprávnému hodnocení provedených důkazů, když byly podle jeho názoru ze strany správních orgánů upřednostněny pouze svědecké výpovědi policistů, které nelze v kontextu okolností průběhu silniční kontroly považovat za věrohodné. V této souvislosti žalobce argumentoval tím, že v ruce za jízdy telefonní přístroj nedržel a následně provedená kontrola technického stavu a povinné výbavy vozidla byla nátlakem a odplatou policistů za to, že věc odmítl řešit v blokovém řízení. O tom podle něj svědčí také skutečnost, že mu byla ze strany policistů sdělena nepravdivá informace, že mají spáchání daného přestupku zachyceno na kamerovém záznamu z policejního vozidla. Pokud se dále jedná o přestupek spočívající v nepředložení reflexní vesty, jakožto součásti povinné

výbavy vozidla, žalobce již ve správním řízení namítal, že ji ve vozidle pouze nemohl najít a policisté mu po několika minutách sdělili, ať ji již nehledá. Za tímto účelem navrhoval provést v soudním řízení další dokazování (výsledkem svého zaměstnavatele jako svědka).

Co se týče prvního z uvedených přestupků, tedy držení za jízdy telefonního přístroje, krajský soud k tomu uvádí, že správní orgány podle jeho názoru zjistily skutkový stav věci bez důvodných pochybností. Předně je třeba přisvědčit žalovanému, že se nepochybně jedná o druh přestupku, který je podle související judikatury pozorovatelný „pouhým okem“ neboli bez nutnosti pořízení videozáznamu, stejně jako protiprávní jednání řidiče spočívající v nedání přednosti v jízdě, nezapnutí bezpečnostního pásu apod. (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2015, č. j. 1 As 108/2015 – 19; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nelze zajisté vyloučit, že policisté mohou cíleně provádět silniční kontrolu vozidel s tím, že se zaměří právě na uvedený druh přestupku, a to včetně jeho zachycení kamerovým záznamem. V projednávané věci se však jedná o typickou situaci, kdy policisté spatřili a zastavili vozidlo žalobce, který za jízdy telefonoval, v běžném silničním provozu, aniž by měli objektivně možnost pořídit v tak krátkém časovém intervalu jakýkoliv videozáznam. Z policejní dokumentace jednoznačně vyplývá, že policisté sledovali skutkový děj na krátkou vzdálenost několika metrů a bez jakýchkoliv rozporů ve shodě vypověděli, že žalobce držel telefonní přístroj v ruce až do zastavení vozidla.

Z toho důvodu je krajský soud toho názoru, že správní orgány nepochybily, pokud za účelem zjištění skutkového stavu věci provedly důkazy obsahem listin založených ve správním spisu a svědeckými výpověďmi zasahujících policistů, které bývají také v jiných případech pravidelně v rozporu se skutkovou verzí prezentovanou obviněným z přestupku. V tomto kontextu je třeba připomenout, že policisty je možné z povahy věci obecně považovat za nestranné svědky, neboť při provádění silniční kontroly a následném podání svědecké výpovědi vystupují v pozici úřední osoby, která nemá na rozdíl od obviněného z přestupku žádný zájem na výsledku řízení, protože plní pouze své služební povinnosti. Nelze zajisté zcela vyloučit, že mohou nastat excesivní situace, kdy jsou policisté na věci z různých důvodů zainteresováni, čímž může při následném hodnocení důkazů dojít ke zpochybnění jejich nestrannosti a v důsledku také věrohodnosti podané svědecké výpovědi (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2017, č. j. 4 As 216/2016 – 34).

Žalobce v této souvislosti namítal, že o nestrannosti policistů jsou dány důvodné pochybnosti z důvodu jejich přílišné horlivosti při provádění silniční kontroly a uvedení nepravdivých údajů o dokumentaci přestupku. K tomu krajský soud uvádí, že nelze automaticky považovat za příliš horlivý přístup, mající za následek zpochybnění nezaujatosti policisty, pakliže je řidič vyzván k předložení dokladů totožnosti a povinné výbavy vozidla, popř. k podrobení se zkoušce na přítomnost alkoholu v dechu. Důvodem je skutečnost, že policisté jsou oprávněni kontrolovat, zda jsou ze strany účastníků silničního provozu dodržovány zákonem stanovené povinnosti, jak ostatně vyplývá z ust. § 124 odst. 11 zákona o silničním provozu, který stanovuje, že: „*Policie vykonává dohled na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích tím, že kontroluje dodržování povinností účastníků a pravidel provozu na pozemních komunikacích a podílí se na jeho*

řízení.“ Mezi povinnosti řidiče, které podléhají policejní kontrole, poté v souladu s ust. § 5 odst. 1 písm. a) téhož zákona nepochybně patří také povinnost užít pouze takové vozidlo, které splňuje technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, resp. technické požadavky na konstrukci a stav výbavy vozidla.

Pokud se žalobce v žalobě odkazoval na právní názor uvedený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 – 63, je nutné doplnit, že ten se netýkal stejných skutkových okolností případu jako v posuzované věci. Naopak v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dovozoval přílišnou horlivost policistů mimo jiné z toho, že byla provedena rozsáhlá kontrola technického stavu vozidla, včetně shody pneumatik s typem předepsaným pro provoz vozidla a stavu dezénu rezervního kola, které bylo z tohoto důvodu třeba odmontovat z umístění na spodku vozidla. V nyní posuzované věci však z policejní dokumentace ani z dalších podkladů založených ve správním spisu nevyplývá, že by se policisté až na zběžnou kontrolu zaměřovali na technický stav vozidla, když žalobce vyzvali toliko k předložení dokladů potřebných pro řízení vozidla, povinné výbavy a podrobení se testu na přítomnost alkoholu v dechu. Pokud žalobce dále namítal, že policisté silniční kontrolu úmyslně protahovali, je třeba v souladu s vyjádřením žalovaného připomenout, že sám žalobce uvedl, že během ní nemohl najít reflexní vestu, telefonoval se svým zaměstnavatelem a policistů se na bodový postih za přestupek držení telefonního přístroje za jízdy aktivně dotazoval. To se nepochybně projevilo jak na době vyplnění oznámení přestupku, tak na celkové délce silniční kontroly.

Podle názoru krajského soudu tedy nelze považovat policisty za zaujaté pouze z toho důvodu, že vedle standardního ověření totožnosti řidiče a zkoušky na přítomnost alkoholu v dechu provedli také kontrolu povinné výbavy vozidla. Kromě toho by však mohly vyvstat důvodné pochybnosti o jejich nestrannosti také tehdy, pokud by byly v jejich svědeckých výpovědích dány vzájemné rozpory, jak ostatně judikoval také Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 4 As 223/2016 – 27: „*O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem...*“

V projednávané věci nicméně oba policisté bez pochybností potvrdili, že jasně a na vzdálenost pouze několika metrů viděli, jak žalobce drží za jízdy u levého ucha telefonní přístroj, jehož světlou barvu a další skutkové okolnosti popsali konzistentně a v souladu s obsahem policejní dokumentace. Pokud se jedná o tvrzení žalobce, že stavem bodového hodnocení na místě neargumentoval, přičemž policisté jej nepravdivě informovali o existenci kamerového záznamu, ta nebyla ničím podložena a nemají oporu v provedeném dokazování. Nelze ani vyloučit, že rozporný výklad tvrzení, že policisté nejsou povinni ukazovat podezřelému ze spáchání přestupku kamerový záznam, lze přičíst nedorozumění mezi žalobcem a policisty v konfliktní situaci, kterou potvrzují i zmínky v úředním záznamu o „arogantním jednání“ žalobce, které žalobce částečně potvrdil při ústním jednání (zmínky o pomocné škole v souvislosti s vyplňováním oznámení přestupku). Jak již bylo výše uvedeno, není výjimkou, že proti sobě navzájem stojí svědecké výpovědi policistů, podpořené obsahem pořízené dokumentace, a odlišné tvrzení obviněného z přestupku. V rámci hodnocení důkazů ovšem nebyla věrohodnost svědeckých výpovědí policistů důvodně zpochybněna. Oba navíc v souladu s úředním záznamem vypověděli, že

žalobci během silniční kontroly pouze sdělili, že mu nejsou povinni ukazovat videozáznam o přestupku, aniž by tvrdili, že jej mají k dispozici. Žádný videozáznam přestupkového jednání pak není součástí policejní dokumentace postoupené prvostupňovému orgánu. Krajský soud k tomu uzavírá, že ani tato námitka není důvodná a nezpochybňuje řádné a dostatečné zjištění skutkového stavu správními orgány.

Krajský soud je tedy toho názoru, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav věci svědčící o tom, že žalobce se přestupku držení telefonního přístroje za jízdy dopustil. Pokud se jedná o druhý přestupek, ten spočíval v tom, že žalobce užil vozidlo nesplňující technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, když nepředložil na výzvu policisty reflexní vestu, jakožto součást povinné výbavy vozidla podle přílohy č. 12 část B bod 10 vyhlášky. V tomto ohledu je třeba předně vycházet ze skutečnosti, že žalobce nijak nezpochybnil, že reflexní vestu během silniční kontroly nepředložil, o čemž vypovídá i jeho vyjádření při ústním jednání dne 23. 6. 2016 po výsledku policistů. Naopak výslovně uvedl, že nevěděl, kde se nachází a volal za tímto účelem svému zaměstnavateli, jehož navrhl až v žalobě vyslechnout jako svědka. K tomu krajský soud uvádí, že ve vztahu k posouzení naplnění formálních znaků skutkové podstaty přestupku je důkaz svědeckou výpovědí zaměstnavatele zcela irelevantní, neboť sám žalobce musí jako řidič vozidla vědět, kde se povinná výbava nachází a musí ji na výzvu policisty předložit. O tom, že telefonát mezi žalobcem a jeho zaměstnavatelem proběhl, není ostatně mezi stranami sporu a sdělení jeho obsahu v rámci navrhované svědecké výpovědi by nemohlo přispět k objasnění stavu věci (k rozsahu dokazování před soudem rozhodujícím ve správním soudnictví srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004-89). Správní orgány tak podle názoru krajského soudu správně kvalifikovaly jednání žalobce jako porušení povinnosti řidiče podle ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, neboť po policistech nelze spravedlivě požadovat, aby sami prováděli prohlídku vozidla za účelem kontroly úplnosti povinné výbavy vozidla, neboť k tomu ani nejsou, vyjma zákonem stanovených případů, oprávněni. Na tom nemůže nic změnit ani tvrzení žalobce, že mu bylo po několika minutách policisty sděleno, ať již reflexní vestu nehledá, protože má vědět kde se nachází. Bez ohledu na to, že tato námitka byla žalobcem uplatněna až ve vyjádření během ústního jednání před prvostupňovým správním orgánem a jinak nemá oporu v provedeném dokazování, krajský soud v souladu se závěrem žalovaného připomíná, že smyslem povinné výbavy vozidla je, aby byla v krizové situaci připravena k bezprostřednímu použití, což logicky vyžaduje, aby řidič přesně věděl, zda a kde se ve vozidle nachází.

S ohledem na shora uvedené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. července 2018

v.r.

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D.,

samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.